

Eliise küla

Täna saabus Eliise veidi pahuras tujus koolist koju. Ta ei tahtnudki isegi isa tehtud võileiba, kuigi tavaliselt sõi seda kohe, kui uksest sisse oli astunud. Täna läks Eliise otse oma tuppa ja hakkas nutma. Ema Agnes lasi tal omaette veidi rahuneda ning koputas siis uksele ja läks sisse. Eliise pühkis pisarad ära ja kallistas ema.

„Miks mu sõpradel telefonid on? Miks nemad võivad automaadist kakaod osta? Miks neil on nutikellad ja nii suur taskuraha? Miks mina pean vaene olema?“

Viimase küsimuse juures puhkes ta uuesti nutma.

„Aga sa saad ju piisavalt taskuraha. Sul on isegi pisut järel, kui tahad midagi osta. Ja osa panid hoiupõrsasse...“ üritas ema teda lohutada.

„Mina saan viis eurot nädalas, aga Karmel saab kolmkümmend!“ kurtis Eliise.

Isa Siim oli vestlust märkamatult ukselävelt pealt kuulanud. Nüüd kõhatas ta hääle puhtaks ja ütles: „Tead, Eliise, inimeste elud on erinevad. Mõnel on rohkem, mõnel vähem raha, aga peamine on see, et me oleme terved ja saame koos olla.“

„Miks meil siis vähem on kui Karmeli perel?“ nõudis tüdruk vastust.

„Noh, Karmeli vanemad on ettevõtjad. Ja ta vanavanemad on samuti ettevõtjad. Raha liigub põlvest põlve. Sinu vanavanemad armastasid maaelu, nii et ema ja mina kasvasime külas. Tulime alles koos linna elama ja kui sina suureks kasvad, oled sa rikkam kui meie. Kuigi võib-olla saad kunagi aru, et õnn ei peitugi rahas...“ lisas isa elutargalt.

„Raha paneb rattad käima,“ teatas Eliise ja purtsatas siis naerma.

Vanaemal oli kombeks seda mõttetera korrata, kui neil külas käis. Iga kord, kui vanaisa ütles, et õnn ei peitu rahas, lisas vanaema, et raha paneb rattad käima, ja mõlemad hakkasid naerma. Järsku naeris ka isa. Ema aga esitas ühe väga tähtsa küsimuse, mis ajas Eliise mõtted sassi:

„Kallikene, kas sa pole kunagi mõelnud, et ainult raha küsimise asemel võiksid seda hoopis ise teenida?“

„Aga ma ei oska ja pealegi ma pean koolis käima,“ vaidles Eliise.

„Aga sul on ju nädalavahetused, ning esialgu peaks neist piisama,“ vastas ema. „Kõigepealt mõtle, mida sa saaksid ja tahaksid raha teenimiseks teha. Siis pane see kirja ja homme arutame järgmisi samme.“

Eliise nuputaski kogu õhtu, kelleks ta tahab saada, mida ta oskab ja kuidas raha teenida. Tegelikult oleks talle meeldinud omada veel rohkem raha kui Karmelil. Ta kujutles, kuidas ta on ärinaine, kes joob kõige kallimat kakaod ja ajab kontoris telefoni teel äriasju. Unistuste kabinet meenutas üsnagi ta praegust tuba, kuid see ei vähendanud rikka inimese tunnet.

Hommikul ei jõudnud Eliise ära oodata, millal emale-isale teatada, et temast saab ärinaine.

„Ja mis äri sa teed?“ päris isa.

„Ma pole veel kindlat äri välja mõelnud,“ tunnistas Eliise.

„Mul on idee,“ ütles ema naeratades ja pilgutas tütrele silma. „Aga sa pead lubama isal, Margusel ja mul ka oma äris osaleda, eks?“

„Olgu, luban,“ jäi noor ärinaine nõusse.

Emä äriplaan oli hea ja meeldis Eliisele väga. Plaan nägi ette, et nad käivad koos naabrid läbi ja küsivad, kas neile meeldiks, kui Eliise käiks neid laupäevahommikuti külastamas. Ühtlasi tooks ta neile värsked mune või piima. Ööbikute vanavanematel oli palju kanu ja isegi mõned lehmad ning isa käis laupäeviti neilt mune ja piima toomas. Emä võiks need koos lastega pakki panna ja naabritele viia.

„Kui sa oma plaaniga lähima nelja päeva jooksul pihta ei hakka, siis ei hakkagi,“ hoiatas isa ning otsis telefoni välja. Ta helistas vanematele ja kutsus neid Eliise äris kaasa lööma. Vanaisa ja vanaema olid muidugi nõus. Vanaema oligi kurtnud, et tal pole kirjude kanade mune enam kuhugi panna. Niisiis oli ta munad tasuta ära andnud, kuid nüüd sai lapselaps nendega raha teenida. Sellest võidaksid ju kõik. Eliise oli elevel ja valmistas juba naabritele müügikõnet ette.

Eliise, Margus ja ema käisid oma korrusmaja läbi ning said kirja kaksteist naabrit, kes olid rõõmuga nõus teenust kasutama. Juba järgmisel laupäeval toimetaski Eliise ja Margus ema saatel kohale 80 muna ja neli liitrit piima. Selle eest teenisid nad 22 eurot. Eliise maksis vennale

munakorvi tassimise eest kolm eurot ja isale kauba kohaletoimetamise eest seitse eurot. Vanaema ja vanaisa raha ei tahtnud, aga ema soovitas Eliisel neile tänutäheks teed osta.

Kui kõik kulud olid maha arvatud, jäi Eliisele 10 eurot, mis rõõmustas teda väga. See polnud ju mingi suvaline raha, vaid päris enda äriiga teenitud. Iga laupäev oli erinev. Mõnikord teenis Eliise rohkem, mõnikord vähem, kuid raha lugemine pakkus talle palju rõõmu ja suurendas enesekindlust. Ta uskus, et tulevikus saab temast vägev ärinaine. Oma esimesele ettevõttele pani ta nime ja valmistas isegi logo. Firma nimeks sai Eliise Küla. Muide, Eliise ei äritsenud ainult piima ja munadega. Lisaks tellis ta vanavanematelt marju, puuvilju ja köögivilju. Kas see võis olla esimene samm Eliise miljonäriks saamise teel?